

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 804/2016-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 27. októbra 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Mariánom Ďurinom, Advokátska kancelária, Sibírska 4, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 9 So 207/2014 a jeho rozsudkom z 25. mája 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. októbra 2016 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1

Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 So 207/2014 a jeho rozsudkom z 25. mája 2016 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 24 Sd 155/2014-25 zo 7. októbra 2014 potvrdil rozhodnutie č. 440 129 7080 0 zo 14. mája 2014, ktorým Sociálna poisťovňa, ústredie (ďalej aj „odporkyňa“), podľa § 142 ods. 4 písm. b) zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 100/1988 Zb.“) a § 259 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom zabezpečení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 461/2003 Z. z.“) zamietla žiadosť sťažovateľa o prehodnotenie sumy starobného dôchodku od 2. októbra 2010 z dôvodu, že odporkyňa nie je oprávnená o takejto žiadosti rozhodnúť. V rozhodnutí uviedla, že sťažovateľovi bol rozhodnutím odporkyne zo 14. decembra 2005 od 29. októbra 2004 priznaný starobný dôchodok podľa § 65 a § 293a ods. 3 zákona č. 461/2003 Z. z., pričom odporkyňa nebola na takýto postup oprávnená, a o ďalšom trvaní nároku sťažovateľa na starobný dôchodok rozhodne až po zvýšení výsluhovej dávky vyplácanej Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky.

2.1 Najvyšší súd napadnutým rozsudkom zmenil rozsudok krajského súdu č. k. 24 Sd 155/2014-25 zo 7. októbra 2014 tak, že rozhodnutie Sociálnej poisťovne, ústredie č. 440 129 7080 0 zo 14. mája 2014 zrušil a vrátil jej vec na ďalšie konanie. V kľúčovej časti odôvodnenia najvyšší súd uviedol, že *„vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti a ustanovenia právnych predpisov odporkyňa nie je oprávnená (a ani nemala) v danom prípade o žiadosti o prehodnotenie sumy starobného dôchodku, ani o žiadosti o starobný dôchodok rozhodnúť. Táto kompetencia, patrí príslušnému orgánu Ministerstva vnútra SR. Pokiaľ teda odporkyňa napadnutým rozhodnutím zo 14. mája 2014 rozhodla o zamietnutí žiadosti navrhovateľa o prehodnotenie sumy starobného dôchodku (ako aj rozhodnutím zo 14. decembra 2005 rozhodla o priznaní starobného dôchodku), hoci nemala na takéto rozhodnutie právomoc, prekročila tým svoje kompetencie.“*

3. Sťažovateľ je sklamaný napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a následným konaním Sociálnej poisťovne, ktorá v dôsledku napadnutého rozsudku najvyššieho súdu svojím ďalším rozhodnutím č. 440 129 7080 0 zo 7. septembra 2016 úplne odňala sťažovateľovi starobný dôchodok. Procesným právom účastníka konania je podľa názoru sťažovateľa aj jeho právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu riadne a bezchybne odôvodniť svoje rozhodnutie vyplývajúca z ustanovenia § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) s použitím § 246c ods. 1 prvej vety OSP totiž podľa sťažovateľa znamená právo účastníka na dostatočné, pregnantné a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia. Toto sa v prípade sťažovateľa podľa jeho slov nestalo. Sťažovateľ je presvedčený, že najvyšší súd nepostupoval dostatočne precízne a vyčerpávajúco neodôvodnil svoje súdne rozhodnutie, a preto sa oprávnene nazdáva, že toto konanie bolo už porušením jeho práva na spravodlivé súdne konanie.

4. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„Slovenská republika, zastúpená Najvyšším súdom SR, v konaní vedeného na Najvyššom súde SR, pod sp. zn.: 9So/207/2014, porušila právo sťažovateľa... upravené v čl. 46., ods. 1., Ústavy SR a v čl. 6., ods. 1., Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd na spravodlivý proces, pretože rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, je v rozpore so zákonom, najmä s právom sťažovateľa na spravodlivý súdny proces a právom na súdnu ochranu.

Ústavný súd SR zrušuje rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn.: 9So/207/2014 z 25.05.2016 a zároveň prikazuje Najvyššiemu súdu SR, aby vo veci ďalej konal a aby rozhodol.

Ústavný súd SR priznáva sťažovateľovi finančné zadosťučinenie vo výške 5 000.- €, ktoré je Najvyšší súd SR povinný mu vyplatiť do dvoch mesiacov odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Najvyšší súd SR je povinný nahradiť do 15 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia (v zmysle § 36 ods. 2 zákona č. 38/1993 Z. z., o organizácii Ústavného súdu SR, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov) trovy právneho zastúpenia vo výške 303.16 € a to všetko na bežný účet advokáta...“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

III.

6. Ústavný súd hneď v úvode konštatuje, že zo sťažnosti a z priložených príloh vyplýva, že napadnutý rozsudok najvyššieho súdu bol doručený právnemu zástupcovi sťažovateľa 16. júna 2016. Napadnutý rozsudok zároveň nadobudol právoplatnosť 16. júna 2016.

6.1 Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

6.2 Sťažovateľ bol oprávnený podať proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu sťažnosť ústavnému súdu najneskôr 16. augusta 2016. Sťažnosť bola podaná na poštovú prepravu 5. októbra 2016. Z uvedeného vyplýva, že sťažnosť nebola podaná v lehote predpokladanej zákonom o ústavnom súde pre podanie sťažnosti.

6.3 Ústavný súd preto sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde pre oneskorenosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. októbra 2016